

HLAS

od Panny Marie

ROČNÍK 20 ČÍSLO 4 VÁNOCE 2015

Milí poutníci a farníci!

Prožíváme krásné a milé vánoční svátky. Uprostřed tolikera zneklidňujících zpráv opět slyšíme radostnou zvěst, která nikdy nezevšední a neomrzí se poslouchat: „Dnes se vám v městě Davidově narodil Spasitel!“ A chceme doufat, že bude hodně těch, kdo ji uslyší a vydají se do Betléma, aby hledali Spasitele. Právě On je odpovědí na naše otázky, lékem na naše nemoci, silou pro naši slabost. On je Král pokoje i Dárce milosrdenství.

Letošní Vánoce slavíme v Roce milosrdenství, který vyhlásil papež František bulou *Misericordiae Vultus* (Tvář milosrdenství). Symbolem každého Svatého roku bývaly vždycky otevřené Svaté brány v papežských bazilikách města Říma. Při vyhlášení Roku milosrdenství papež František učinil výraznou novinku. Rozhodl, že bude otevřena Brána milosrdenství rovněž v každé katedrále světa. A diecézním biskupům nato ještě dovolil, že mohou otevřít ještě další Brány milosrdenství ve významných svatyních svých diecézí. K naší velké radosti brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle rozhodl, že jedna z pěti Bran milosrdenství v naší diecézi bude ve farním kostele sv. Anny v Žarošicích.

Všichni chápeme, že se dostalo velkého ocenění i nezasloužené milosti našemu poutnímu místu. Budeme tak blízko symbolu Božího milosrdenství, které trvá navěky. „Každý, kdo vstoupí Branou milosrdenství, bude moci zakusit lásku Boha, který potěšuje, odpouští a dodává naději“ (bula *Misericordiae Vultus*, 3). Vždycky hrozí pokušení „žáby na prameni“, že domácím věci zevšední a nedocení jejich hodnotu, když je mají na dosah. Během Roku milosrdenství se tedy více zaměříme na tuto Boží vlastnost a budeme se snažit ji promítnout do svého uvažování i jednání, abychom byli „milosrdní jako Otec“. Právě tak zní motto Svatého roku a je přáním

Svatého otce, aby Boží milosrdenství přetvářelo nás a my se „stávali účinným znamením Otcova jednání“ (MV 3).

Poutníky jako jednotlivce i jako skupiny zvu na pouť k Bráně milosrdenství. V Žarošicích bude otevřená celý den od ranního rozbřesku až po západ slunce. Papež František v bule píše: „Zvláštním znamením svatého roku je pouť, protože je obrazem cesty, kterou se každý člověk ubírá ve svém životě. Život je putováním a lidská bytost je viator, poutník, který jde po cestě ke kýženému cíli. Rovněž ke Svaté bráně v Římě a kdekoli jinde bude muset každý vykonat pouť podle svých sil. Bude to znamením skutečnosti, že také milosrdenství je cílem, kterého je třeba dosáhnout a který vyžaduje závazek a oběť. Pouť je tudíž podnětem k obrácení: prostřednictvím Svaté brány se necháme obejmout Božím milosrdenstvím a zavážeme se k tomu, že vůči druhým budeme milosrdní, jako je milosrdný Otec k nám“ (MV 14).

Ve vánoční radosti přicházíme k Dítěti, položenému v jeslích, a adorujeme jeho pokornou chudobu a necháváme se získat jeho dobrotou. „Jeho osoba není nic jiného než láska, nezištně se darující láska“ (MV 8). Kéž se vás jeho láska niterně dotkne, proměňuje vaše srdce a provází i v dalších dnech nového roku 2016. S jistotou, že Pánovo milosrdenství trvá navěky.

Milostiplné Vánoce přeje

P. Josef Pohanka

Rok milosrdenství

Slovo biskupa Vojtěcha k zahájení Roku milosrdenství

Milé sestry, milí bratři,
v úterý 8. prosince 2015 bude v Římě zahájen Svatý rok milosrdenství. Papež František v tento den slavnostně otevře Svatou bránu v Bazilice sv. Petra ve Vatikánu. Jak sám říká: jde o „bránu Milosrdenství, a každý, kdo tudy vstoupí, bude moci zakusit lásku Boha, který potěšuje, odpouští a do-dává naději“ (pozn.: bula *Misericordiae vultus*, čl. 3).

Mimořádný Svatý rok milosrdenství se má slavit nejen v Římě, ale i ve všech místních církvích. Papežem je nabídnuta možnost otevřít Svatou bránu i v jednotlivých diecézích, a to především v katedrále, ale i v dalších významných svatyních. V naší diecézi bude těchto bran celkem pět.

Svatý rok milosrdenství v naší diecézi zahájíme v neděli 13. prosince 2015 pontifikální bohoslužbou v **katedrále sv. Petra a Pavla**, která bude spojena s převzetím Betlémského světla. Po zahájení v Denisových sadech v 9 hodin vyjde ke katedrále slavnostní průvod a po obřadu otevření Svaté brány a slavnostním vstupem do chrámu bude mše svatá pokračovat obvyklým způsobem. Méně slavnostním způsobem budou otevřeny i další čtyři brány v diecézi, a to:

v kostele sv. Anny v Žarošicích

(obřad otevření Svaté brány proběhne ve středu 16. prosince v 18 hodin)

v kostele Panny Marie Karmelské v Kostelním Vydří

(obřad otevření Svaté brány proběhne v pátek 18. prosince v 18 hodin)

v kostele sv. Kříže ve Znojmě

(obřad otevření Svaté brány proběhne v sobotu 19. prosince v 10 hodin)

a v bazilice Nanebevzetí Panny Marie a sv. Mikuláše ve Žďáru nad Sázavou

(obřad otevření Svaté brány proběhne v neděli 20. prosince v 9 hodin)

Všechna tato místa se mají stát příležitostí setkat se s Boží milosrdnou láskou. Ve jmenovaných kostelích bude posílena zpovědní služba, protože po splnění obvyklých podmínek je zde možné celoročně získávat plnomocné odpustky.

Řadu aktivit nabízejí také otcové pallotini, kteří působí u kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny ve Slavkovicích a jejichž posláním je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Jsou také iniciátory pro-jektu Nikodémova noc, který již překročil hranice České republiky (www.nikodemovanoc.cz).

Milé sestry, milí bratři,

Svatý rok milosrdenství, který se před námi otevírá, je naší velkou šancí. Nebojme se prosit Boha a nebojme se očekávat zázrak proměny našeho života. Zázrak, který z nás sejme okovy a pouta, jimiž jsme drženi v otroctví zla. Zázrak, který zasype propasti mezi mnou a Bohem, zboří zdi mezi mnou a druhými a který mně umožní lépe přijímat a naplňovat mé poslání, ať už je jakékoliv.

Nebojme se Bohu říct: „Chci ti zcela patřit, všechno, co mám, je tvé, nalož s tím podle své vůle.“ A on do našich nejistot, obav a strachu vstoupí se svou láskou a odpuštěním. Závislost na něm – na rozdíl od jakýchkoliv jiných závislostí, které člověka dne zotročují – vede ke svobodě. Ke svobodě Božích dětí.

Vybízím vás proto všechny k poutím ke Svatým branám a věřím, že se Svatý rok milosrdenství může stát velkou příležitostí a velkým darem pro každého z nás i pro celou naši diecézi.

K požehanámu prožití Svatého roku milosrdenství Vám všem ze srdce žehnám.

Váš biskup Vojtěch

Modlitba papeže Františka pro Svatý rok milosrdenství:

Pane Ježíši Kriste,
učil jsi nás být milosrdnými,
jako je milosrdný nebeský Otec,
a řekl jsi nám, že kdo vidí tebe, vidí Otce.
Ukaž nám svou tvář a budeme spaseni.

Tvůj láskyplný pohled
osvobodil Zachea a Matouše z otročení penězům,
cizoložnici a Marii Magdalénu
od hledání štěstí jen ve stvořených věcech,
přiměl Petra plakat, když tě zradil,
a zaručil kajícímu zločinci ráj.
Dej, ať každý z nás
slyší tvá slova určená samařské ženě,
jako bys je říkal nám:
„Kdybys tak znala Boží dar!“

Ty jsi viditelnou tvář neviditelného Otce,
Boha, který projevuje svou všemohoucnost
nejvíce odpouštěním a milosrdenstvím:
dej, ať je církev pro svět tvou viditelnou tvář,
tvář svého Pána, vzkříšeného a oslaveného.

Tys chtěl, aby také tvoji služebníci
byli podrobni slabosti,
a tak mohli soucítit s těmi,
kdo se potýkají s nevědomostí a omylem:
dej, ať každý, kdo se s jediným z nich setká,
zakusí, že ho Bůh očekává, miluje a odpouští mu.

Sešli svého Ducha
a posvět nás všechny jeho pomazáním,
aby se Svatý rok milosrdenství
stal rokem Hospodinovy milosti
a aby tvá církev s obnoveným nadšením
mohla přinášet radostnou zvěst chudým,
vyhlásit svobodu zajatým a zdeptaným
a navrátit zrak slepým.

Na přímluvu Panny Marie, Matky milosrdenství,
o to prosíme Tebe, jenž žiješ a kraluješ
s Otcem a Duchem Svatým na věky věků.

Amen.

Logo Roku milosrdenství

Logo představuje teologický souhrn pojmu milosrdenství. Motto, jež je převzato z Lukášova evangelia („Milosrdní jako Otec“ – Lk 6,36), předkládá prožívání milosrdenství podle příkladu Otce, jež vyžaduje, abychom neposuzovali a neodsuzovali, ale abychom odpouštěli a lásku i odpuštění darovali bez míry (srov. Lk 6,37-38). Logo je dílem otce M. I. Rupnika. Je to obraz, který je velmi drahý starověké církvi, neboť znázorňuje Kristovu lásku završující tajemství jeho vtělení vykoupením. Představuje Syna Božího, jež bere na svá ramena zbloudilého člověka. Vyobrazení je provedeno tak, že nechává vystoupit Dobrého pastýře, jak se v hloubi dotýká lidského těla a činí tak s láskou, která člověku mění život. Nemůže dále uniknout jeden detail: Dobrý pastýř s krajním milosrdenstvím na sebe bere lidství, ale jeho oči se prolínají s očima člověka. Kristus se dívá pohledem Adamovým a Adam pohledem Kristovým. Každý člověk tak v Kristu odkrývá své lidství a budoucnost, jež ho očekává. Vyobrazení je umístěno uvnitř mandorly, která je také drahá starověké i středověké ikonografii; připomíná, že v Kristu jsou společně přítomny obě přirozenosti, božská i lidská. Tři soustředné ovály v barvách, které se směrem k vnějšku postupně rozjasňují, naznačují Kristovo jednání, jímž vyvádí člověka z noci hříchu a smrti. Z druhé strany hloubka barvy s temnějším odstínem zase připomíná neproniknutelnost Otcovy lásky, která všechno odpouští.

Z poutního místa

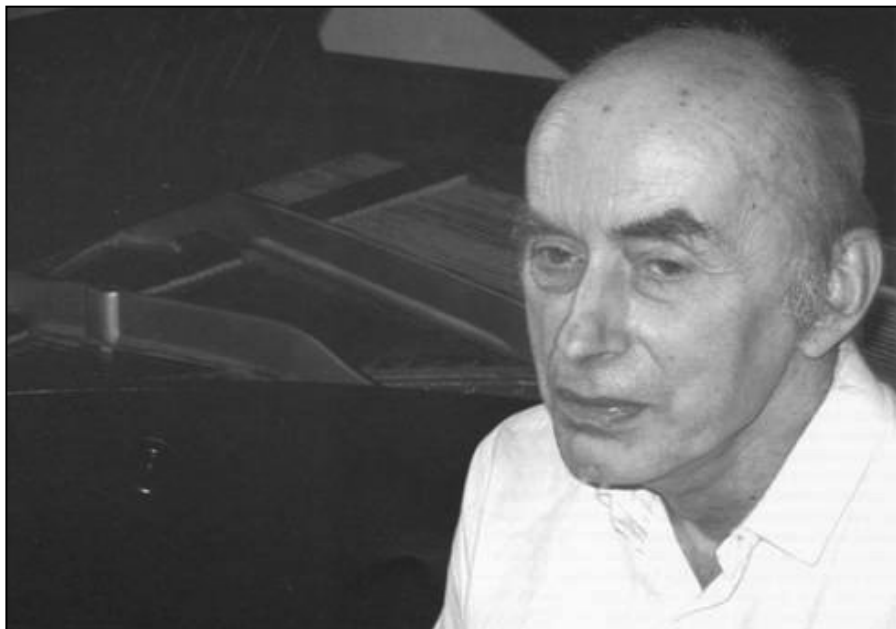
Odešel hudební skladatel František Gregor Emmert

V pátek 17. dubna 2015 zemřel po krátké nemoci významný hudební skladatel a vysokoškolský pedagog František Gregor Emmert, který věnoval Žarošicím **opus Tři písně (2013)**.

Rodák z Teplic vystudoval Vyšší hudebně pedagogickou školu v Praze (1954-1956), klavír (soukromě též kompozici) na Pražské konzervatoři (1956-1961), skladbu na JAMU (1961-1965) a v rámci umělecké aspirantury (1967-1970). Jako odborný asistent vyučoval tamtéž instrumentaci a hudební teorii (od r. 1970), následně i skladbu (1975-2012).

Nikdy nevstoupil do KSČ, jako katolík se držel stranou proudu reformních intelektuálů 60. let – vždy si zachovával tvůrčí i názorovou nezávislost na autoritách; také

proto kariérně postoupil až v době náboženské svobody: 15. února 1991 byl habilitován na docenta, 2. května 2006 obdržel profesorský titul.

František Gregor Emmert patřil k vynikajícím pedagogům – jeho kompoziční třídou prošla řada současných významných tvůrců. Bez zajímavosti není, že mimo pracovní úvazek, tedy bez nároku na honorář, připravil ke studiu v tzv. nultém ročníku na Katedře kompozice a dirigování JAMU cca tři desítky adeptů. U kolegů z fakulty si pro svou laskavost vysloužil přezdívku „ochránce chudých“.

Jeho dvacet šest symfonií jej řadí do čela českých symfoniků druhé poloviny 20. století; jeho komorní a vokální hudba posledních dvaceti let, postupně prostupovaná duchovní inspirací, katolickou vírou a mystikou, z něj činí jednoho z našich nejvýznamnějších duchovních tvůrců, o čemž svědčí vyznamenání: Cena ČRo 3 - Vltava "Berla sv. Vojtěcha" (1996), Hlavní cena jednoty Musica sacra za Proprium Svatodušní (1998), Řád sv. Cyrila a Metoděje + Pamětní medaile České biskupské konference (2013).

Žarošicím věnoval opus Tři písně (1. Zázrak, 2. Vůně, 3. Lilie) zhudebňující modlitby sv. Efréma Syrského (cca 306-373). Základem této kompozice je meloharmonie – technika založená na splývání tónů. Souzvuky lze nesnadno určit, jsou jakoby v pohybu. Modální okruhy jsou určovány jednotlivými tóny. V některých situacích dochází k vyznívání tónů. Nejde o prodlevy, nýbrž o živý oživený tón, kterého dosahujeme použitím mikrodynamiky. Zpěvní linie je prosta všeho, co by mělo jen nádech efektnosti, ať v melodice, citovém výrazu či technické stránce projevu. Dílo vyniká čistým a vyrovnaným slohem, hudební stylizace plně respektuje ducha české řeči.

Nátryl jako malé zachvění tónu (lehce)

S 1 Tys ce - lý, ce - lý svět na-pl-ni - la,

S 2 *pp* Tys ce - lý, ce - lý svět na - pl - ni - la,

A *pp* Messa di voce → *pp* Tys ce - lý svět, svět na-pl-ni - la,

pp < *p* > *pp*

František Gregor Emmert byl introvert; působil tiše, skromně, prostě, empaticky. Svoje díla nikterak nepropagoval, nikdy netoužil po jejich ocenění a uznání, protože věřil, že „skladba zní už tím, že je napsaná“ – přesto v posledních dvou desetiletích vzrostl zájem o jeho tvorbu.

Zádušní mši za výjimečného a neprávem opomíjeného hudebního skladatele ve čtvrtek 23. dubna 2015 v 16 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého v Brně-Starém Lískovci celeburoval Dp. Pavel Opatřil spolu s Dp. Josefem Jahodou. Requiescat in pace.

Karol Frydrych

Ze života farnosti

Vypsáno z matrik
(od 1. června do 30. listopadu 2015)

Z vody a Ducha svatého se ve svátosti křtu znovu narodili:

- 14. června Jonáš Bůžek ze Žarošic
- 23. července Vojtěch Cikánek ze Žarošic
- 16. srpna Daniel Rücker z Násedlovic
- 4. října Jakub Hovézák z Násedlovic

Lásku, úctu a věrnost si v manželství slíbili:

- 13. června Petr Zvonař z Bohumilic
Květoslava Ravasová ze Žarošic
- 8. srpna Ondřej Dufek z Brna
Andrea Živělová ze Žarošic

29. srpna Michal Barva ze Žarošic
Veronika Živělová ze Žarošic
19. září Petr Moleš ze Žarošic
Markéta Plachá ze Žarošic
10. října Martin Zvonič z Krumvíře
Jaroslava Ždánská ze Žarošic

Branou smrti nás předešli:

20. června Miroslav Šemora (1934) z Násedlovic
23. června Anna Válková (1935) ze Žarošic
29. srpna Božena Poláčková (1928) z DD Nové Hvězdlice
6. září Ladislav Vlasák (1952) z Násedlovic
16. září Karel Kašík (1934) ze Žarošic
11. října Žofie Konečná (1923) ze Žarošic
6. listopadu Marie Pokludová (1925) z Násedlovic

Doporučujeme

Přežít nebo prožít mši svatou?

Takto provokativně nazval svou novou knihu známý exercitátor a kazatel P. Vojtěch Kodet. A jak je z titulu knihy zjevné, bude se zabývat námětem veskrze praktickým a nám všem blízkým. Autor je zárukou kvality, že se u četby nebudete určitě nudit a snad po přečtení knihy i trochu lépe prožívat setkání s Pánem při nejsvětější oběti.

Účastníci svatební hostiny

Na každé svatební hostině je přítomno mnoho různých osob. Blahoslavený Joseph Columba Marmion ve svém dílku *Sponsa Verbi* uvažuje o čtyřech rozličných kategoriích osob, které se účastní svatební hostiny; všechny reflektují obecnější postoje lidských srdcí.

První skupinou jsou **sluhové**, kteří z úcty k pánu domu vykonávají jeho rozkazy, a on jim za odměnu vyplácí smlouvenou mzdu. Jestliže dobře plní své povinnosti, váží si jich, ale nemají přístup k jeho stolu ani s ním nežijí v důvěrném přátelství. Pán s nimi nesdílí svá tajemství. Sluhové jsou obrazem křesťanů, kteří se snaží Boha poslouchat a plnit své povinnosti, zkrátka dělají, co se musí. Motivem jejich jednání je ale spíše strach z Boha než láska k němu, nežijí s ním v důvěrném vztahu. A hlavně – za své jednání očekávají odměnu. Většinou se snaží i pravidelně chodit na nedělní mši sva-

tou, protože je to povinností křesťana. Už ale neřeší fakt, že třeba i celá léta nechodí ke svátostem ani se nemodlí.

Druhou skupinou jsou pozvaní hosté. Pán je pozval ke svému stolu, dělí se s nimi o chléb i o víno a rozmlouvá s nimi. Jsou obrazem těch, kdo žijí v osobním vztahu s Bohem, milují ho, snaží se žít jako Ježíšovi přátelé, ale nedali mu všechno. Nejsou stále v jeho blízkosti, ale mají své zájmy, které často upřednostňují před chvílemi prožitými s Bohem. Svě plány a záliby často považují za nutnější než to, co od nich očekává Bůh. Obrazně řečeno, mají svá pole, své obchody, své blízké... zkrátka své záležitosti, kterými Boha „nezatěžují“.

Svůj život a život s Bohem žijí jako dvě paralelní skutečnosti, jako když člověk chodí do práce a pak se vrací domů. Obojí spolu může sice souviset, ale někdy jen okrajově: u této kategorie křesťanů existuje zřetelné rozdělení mezi takzvaným duchovním životem a tím „normálním“. Chodí sice do kostela a možná i ke svátostem, snad se občas i něco pomodlí, ale pořád mají v životě velké oblasti, kam Pána vůbec neznou, kde ho nepotřebují, o kterých si rozhodují sami – zkrátka v nichž uvažují a chovají se, jako by Bůh nebyl.

Třetí kategorií pozvaných podle Mormona tvoří **děti**. O těch sice přímo v podobnosti o hostině není řeč, ale Ježíš nám je dává za příklad na jiných místech evangelia. Pro dokreslení obrazu je to velmi důležitá skupina. Děti totiž patří k nejužší rodině, zůstávají doma, i když hosté odejdou. A co víc, nesou otcovo jméno – jsou dědici! Jsou tedy předobrazem těch, kdo patří do Boží rodiny, pohybují se přirozeně v Boží blízkosti. Odměnou je jim Bůh sám a důvěrný vztah s ním. Nechávací se vést Božím Duchem (srov. Řím 8,14), usilují o život v lásce, důvěře a poslušnosti Boží vůli. Nemají nic, o čem by s Bohem nemohli mluvit, a snaží se žít svůj život, třeba i velmi obyčejný, neustále před Boží tvář, pod Božím láskyplným pohledem.

Na svatbě je však také **snoubenka, nevěsta**. Ta sdílí s ženichem tu největší důvěrnost a nejněžnější lásku. On jí odkrývá svá tajemství a tiskne ji na své srdce. Je obrazem těch, kteří s Kristem žijí v nejdůvěrnějším vztahu lásky a věrnosti.

K lepšímu pochopení takového vztahu mi pomohlo kdysi jedno setkání ve společenství laiků, kdy jsme se modlili právě nad evangeliem o pozvání na svatební hostinu. Modlitby se účastnil také jeden snoubenecký pár. Po přečtení evangelia snoubenka prohlásila: „Já nechci být na svatbě jenom hostem!“ Ostatním ihned došlo, kým by na svatbě chtěla být...Ale měla pravdu. Chtít být nevěstou na svatbě, o které mluvil Ježíš, to není domýšlivost; znamená to jen uskutečnit povolání, které pro nás Bůh od věčnosti zamýšlel.

Gabriele Bossisová Pán jednou řekl: „Uvědom si, že ti budu tím, kým mě chceš mít. Budeš-li se ke mně chovat jen jako k cizinci, budu pouze Soudcem. Budeš-li mít ke mně důvěru, budu tvým Spasitelem. Budeš-li žít v mé lásce, budu tvým milujícím Ženichem, Bytím tvého bytí.“

Dokážeme ale vůbec domyslet, k čemu jsme pozváni? Co nastane, jestliže odpovíme na pozvání být nevěstou na svatbě Bohočlověka?

K zamyšlení

Vánoce - který dar nejvíc potěší?

(Z knihy BTM)

Přicházejí Vánoce - čas dárků !

V době vánočních svátků se často v myšlenkách vracíme do svého dětství. Vybaují se nám vzpomínky na slavnostní chvíle v rodinném kruhu, rostoucí napětí při rozdávání dárků, znovu si připomínáme tajuplnou atmosféru tiché noci... Snad nikdy nezapomenu na jeden zážitek, který rád vyprávím svým dětem u štědrovečerního stolu.

Vyrostl jsem v rodině obchodníka, kde jsme se už jako děti musely hbitě ohánět. Nejvíc práce jsme měly každým rokem o vánočních svátcích. Ale na Štědrý den zavládla slavnostní nálada. Večer se pak celá naše rodina sešla u svátečního stolu. K večeři jsme zvali také naše přátele. Zvláště si vzpomínám na jednu vdovu, která přišla za války o svůj domov a našla u naší rodiny přístřeší. Říkali jsme jí teta Klára. Na Štědrý večer byla vždy přizvána k nadílce.

Můj nejmilejší dárek

Čekání na dárky mi vždy připadalo strašně dlouhé. Ještě jedna píseň, ještě jedna modlitba a konečně je tu nadílka. Velký stůl, na kterém ležely dárky, byl přikryt ubrusem. Jako nejmladší jsem mohl začít s jejich rozbalováním. Ještě dnes vidím před sebou svůj první dárek. Byla to krásná skříňka s náradím, kterou mi tatínek sám vyrobil. Dříve, než jsem mohl tatínkovi poděkovat, podala mi také teta Klára svůj dárek – jasně červený bagr. Byl jednoduchý, z umělé hmoty, neměl dálkové ovládání ani motor, ale ta červená barva mě naprosto fascinovala. Tato hračka mě natolik upoutala, že jsem si cenného dárku, který mi vyrobil tatínek, až do konce večera vůbec nevšímal. Teta Klára byla úplně dojata mým nadšením. A tak jsem byl celý Štědrý večer bagristou. Bagroval jsem sušenky a ořechy z misky na talíř. Úplně jsem se zamiloval do té plastové hračky a nemohl se od ní vůbec odtrhnout. Myslím, že jsem si bagr vzal s sebou i do postele. Hrál jsem si s ním každý den, od rána do večera. Na Bagr se mi však pokazil. Byl jsem z toho velmi smutný.

Zapomenutý dárek

Až po několika dnech jsem si vzpomněl na skříňku s náradím, dárek od tatínka. Po celou tu dobu ležela pod vánočním stromkem. Vytáhl jsem ji a obdivoval její masivní, kvalitní dřevo s uměleckým kováním. Každý kousek náradí byl pečlivě upevněn v patřičných přihrádkách. Celá skříňka byla nalakovaná a opatřená zámkem – úžasné, nádherné dílo! Až v této chvíli jsem si uvědomil, kolik času a námahy to muselo tatínka stát, aby mi mohl dát takový dárek. Ráno v šest hodin odcházel do obchodu a málokdy se vrátil před osmou večer. Potom zase hned zmizel ve své pracovně. Dárek mi tedy musel vyrábět po nocích! Tolik jsem pro něj znamenal, že mi obětoval hodiny svého spánku. A já jsem si jeho dárku nevšímal. Smutně jsem šel za tatínkem. Teprve teď jsem mu pověděl, že se mi jeho dárek opravdu líbí. Moc toho

neřekl. Pohladil mě a dal mi radu, abych brzy začal s náradím něco kutit. Pocítil jsem velkou úlevu.

Lidmi zapomenutý dar

Také my možná zapomínáme na jeden vzácný dar. Je určen každému z nás a je životně důležitý. Bůh ve své lásce daroval lidem svého Syna Ježíše Krista. Poslal ho na zem, aby nám otevřel cestu k plnému životu. Ježíš zemřel za naše hříchy, a tím nás zachránil pro věčný život. Bůh nám dal to nejdražší. My se však mnohdy zabýváme jen bezcennými věcmi a přitom nám tento pravý a jedinečný dar uniká. Měli bychom si včas uvědomit, co je pro nás skutečně hodnotné, ne až tehdy, když poznáme, že nás stejně tento svět nemůže uspokojit. Mohlo by být totiž pozdě. Život je příliš krátký na to, abychom mohli ztrácet čas neužitečnými věcmi.

Vánoce, Vánoce...

Estetické, morální a náboženské slavení Vánoc

Stará vzpomínka z dětství: Jak se slavily u nás Vánoce v kostele? Bylo to natřikrát. V šest hodin ráno byla mše, které se říkalo jitřní. V jedenáct dopoledne byla tzv. hrubá, nebo lépe a spisovněji „velká mše“. A odpoledne v pět hodin byla v klášterní kapliče pobožnost k Ježíškovi v jeslích. Už jako chlapec jsem vnímal, že tu šlo nejenom o tři liturgie, ale že převládal u každé z nich i jiný styl. Nevěděl jsem ovšem, čím to je, že se tak různí. Ale dnes bych to vyjádřil odborně, až příliš specificky, podle Heideggerova přístupu k náboženství. Tento filozof totiž stanovil tři stupně v postoji k víře. První stupeň je stadium estetické, druhý je morální a třetí je v pravém slova smyslu stupeň náboženský.

Ten první postoj byl u nás ztělesněn slečnou B. Po celý rok do kostela nechodila. Ale na Vánoce dokázala časně zrána vstát, vystoupit na kůr a začít trylkovitým sopránem zpívat: „Vánoce, Vánoce, vítáme vás! V sněhu se brodíte, přesto nám nosíte do srdce teplo, ač venku je mráz.“ Nebyla jediná, která podlehla poezii Vánoc z důvodů estetických. Staré zvyky rodinné, koledy, atmosféra vzájemných dáreků, to všechno přináší osvěžení do shonu všedních dnů. Připomíná nám to, že existují jiné hodnoty než peníze a úspěch v práci. Jsou to hodnoty náboženské? Jenom zdaleka. Proto tím mnozí pohrdají jako jalovou sentimentalitou.

Ale přesto není radno cítit se tak povýšeným nad těmito spontánními lidskými city. Vždyť estetické zážitky obohacují život. Vzpomínám si, jak mi jeden turista v Římě ukazoval na kopuli svatopetrské baziliky a prohodil jízlivě: „Něco takového Kristus Pán potřebuje ke své slávě?“ Odpověděl jsem docela jednoduše: „Ne, Kristus Pán to nepotřebuje, ale potřebují Michelangela a jeho umění lidé.“ Nebo se snad mají umělci uplatňovat jenom při výzdobě Komerční banky? Vždyť každý umělec, ať už je věřící nebo ne, se cítí nejšťastnější, když mu zadají práci v kostele. Poezie, hudba

a umění všeobecně není ještě samo náboženství, ale je cestou, která k němu vede, když je opravdové a upřímně prožívané. To tedy platí i o kouzlu Vánoc.

Ale vraťme se k mým starým vzpomínkám. Na jitřní mši jsem chodil s matkou, na velkou v jedenáct hodin s otcem. Také se při ní zpívalo. Ale kázával tu mladý horlivý kněz. Téma jeho řeči bývalo to, co jsme nazvali druhým stupněm náboženského postoje: hledisko morální. Neoplýval poezií Vánoc, jevil se spíš jako přísný mravokárce. Ukazoval lidem, že pravé slavení Vánoc není v krásných zpěvech s hudbou na kůru, ale v napodobení Krista. Ten sestoupil k nám chudým, musíme tedy i my sestupovat s láskou k těm, kdo naši pomoc potřebují. Náboženství od nás nezádá, abychom oplývali city, ale abychom zachovávali přikázání. Nemáme být těmi křesťany, kteří říkají Kristu „Pane, Pane“, ale těmi, kdo plní příkazy Boží (srov. Mt 7, 21).

Víme dobře, že byl tento náboženský postoj velmi propagován v době reformace. A je charakteristický pro každé reformní hnutí v církvi. Z doby Otců se zachoval malý spisek sv. Basila s titulem „O Božím soudu“. Obsahuje svěživotopisný zážitek autora. Sv. Basil byl částečně tím, koho dnes nazýváme konvertitou. Pocházel sice z dobré křesťanské rodiny, ale náboženským životem se začal vážně zabývat až po ukončení studií vlivem své starší sestry. Stal se dokonce mnichem. Protože měl důkladnou intelektuální přípravu, zvolili ho biskupem rodného města Cesareje v Kapadocii. Ujal se svého úřadu s opravdovostí. Ale přišlo velké zklamání. Byla to doba velkých náboženských třenic, hádek, vzájemného odsuzování. Basilovi z toho bylo smutno. Kladl si otázku: „Čím to je, že Kristova církev je v takovém úpadku?“ Píše, že mu jednoho dne přišlo osvětlení shůry: „To všechno je tím, že se nezachovávají Boží přikázání. Nenapravíme sebe ani společnost, ve které žijeme, dokud nevezmeme doslova všechno, co nám v evangeliu Kristus nařizuje.“ Podobné tóny slyšíme po celou dobu církevních dějin, a jak jsme viděli, bylo to i téma našeho kněze při vánoční mši v jeho kázání mužům.

Církev je hnutí reformní. Přesto se vyskytovalo a vyskytuje mnoho těch, kdo by chtěli reformovat ji samou. Reformní kazatele chtějí opravit ti, kteří dokazují, že mají být jejich řeči méně mravokárné, negativní, ale raději víc pozitivní, ukázat raději krásu evangelního učení u těch, kdo je zachovávají, nestarat se o ty, kdo se k nim obrací zády. Je přece mnoho dobrých lidí. Jsou to ti, které zobrazují figurky v našich betlémech. Přinášejí dary novorozenému Spasiteli, protože ho očekávali a s radostí se dočkali jeho příchodu.

Ale jsou i jiní, kteří by chtěli být reformnějšími než všichni horliví reformisté v církvi. Jejich kritika má společný jmenovatel, kterého užívaly v propagandě totalitní režimy i vzdušné ideologie. Dají se vyjádřit zkráceně těmito slovy: „Měli jste k dispozici dva tisíce let, abyste napravili lidskou společnost, ale nedokázali jste to. Teď to uděláme my.“ Podobného tónu jsou i řeči politických stran před volbami. Fakt, že se stále v různých obměnách opakují, dokazuje, že je jejich úspěch pramalý.

Církevní mravokárci si tedy musejí dát pozor, aby je banálně nenapodobili. Církev sice musí vybízet k napravení mravů, musí stavět lidem před oči cíl, obraz lepšího světa. Přesto si je však vědoma, že její úspěch na tomto poli nebude nikdy úplný až do té doby, kdy jej uskuteční Kristus sám. My pak patříme k těm, kdo „s nadějí očekávají příchod Pána našeho Ježíše Krista“, jeho druhý příchod, jakoby druhý Betlém, druhé věčné Vánoce.

Tento postoj nás vede k tomu, abychom postoupili k třetímu stupni, který jsme nazvali opravdově náboženským. Církev káže mravnost, píše naučení o tom, jak se vyvarovat hříchu. Ale přesto si nedělá iluze. Jsme lidé slabí a do hříchu upadáme stále. Sředověké hereze chtěly hříšníky z církve vyloučit. Pravověrná nauka naopak učí, že i oni do církve patří, protože jenom tam se mohou od hříchu očistit. Neslibuje se jim, že už do hříchu nikdy neupadnou, ale že se musejí setkat s někým, kdo je schopen hříchy odpustit. V tomto osobním setkání je pravý náboženský postoj. S tím jsem se setkal v mládí při třetí vánoční pobožnosti, o které jsme se už zmínili, tj. při modlitbách ke Spasiteli v jesličkách. Tam jsme zpívali: „Člověčenství naše ráčil vzít na se... Belíáš oloupen, člověk je vykoupen.“

Náboženství, jak slovo samo naznačuje, je setkání člověka s Bohem. To říkají všichni. Ale pravý problém je v tom, jak si Boha představují. „Pro mne Bůh znamená ideál všeho dobra“, řekl mi někdo, když jsem se ho ptal. Co jsem mu odpověděl? Tak ho definoval i Platón a všeobecně všichni idealisté. Chceme se s ním setkat? Máme-li být upřímní, musíme se přiznat, že člověk, který se setkává s ideálem, se v pravém slova smyslu setkává sám se sebou, se svým ideami. Ty mu naznačí, kde je dobro, ale neosvobodí ho od hříchu a od slabosti. I my věříme, že jsou v Bohu všechny ideály dobra a krásy. Máme tedy k němu postoj morální a estetický. Ale věříme navíc, že je Bůh skutečná osoba, která se stala člověkem. Vstupujeme tedy s ním v dialog s důvěrou v jeho dobrotu a moc současně. Když to pochopíme, pak si opravdu z plna srdce můžeme zpívat: „Nám, nám, narodil se... Vánoce, Vánoce, vítáme vás.“

Tomáš kardinál Špidlík

Žehnat má každý z nás

Požehnání starce Simeona nás vybízí, abychom i my žehnali

Lukáš nám vypráví příběh o požehnání. Když Maria s Josefem přinesli své dítě do chrámu, setkali se tam se starcem Simeonem. Ten vzal dítě do náručí, aby je požehnal. A tím, že chválil Boha, vyslovil i podivuhodná slova o tomto dítěti. V tomto maličkém spatřily jeho oči spásu, světlo k osvícení pohanů a k slávě izraelského lidu. Je to zřejmě vůbec to nejkrásnější, co lze o nějakém člověku říct: „Když tě vidím, vidím spásu, kterou Bůh lidem připravil.“ **Nejhlubším určením každého člověka je to, že slouží druhým ke spáse**, aby tak skrze něho mohli dojít uzdravení a dospět k celistvosti.

Simeonovo požehnání patří i tobě. Neboť i ty jsi požehnan jako Mariino dítě. Následující slova platí i pro tebe, platí i o tobě.

„Vidím v tobě světlo.
Jsi paprskem světla v tomto světě.
Rozjasňuješ můj pohled.
Jsi slávou.
V tobě zazářila Boží krása.
Vyzářuje z tebe do světa něco z Boží lásky.
Díky tobě je na světě světleji a tepleji.
V tvé blízkosti je mi dobře u srdce.“

Když dítě, kterému Simeon požehnal, dospělo v muže, začalo žehnat ostatním dětem. Lidé se zjevně domnívali, že tenhle Ježíš z Nazareta je skutečně požehnaný člověk. Proto mu přinášeli své děti, aby na ně vkládal ruce a aby jim požehnal (srov. Mk 10,13-16). Přáli si, aby se jejich dětem dostalo podílu na požehnaní muže jménem Ježíš (přel. „Bůh zachraňuje“, pozn. překl.). Vytušili totiž, že jeho blízkost je pro jejich děti i pro ně samé blahodárná, že z něho vyzařuje požehnání, vstřícnost, povzbuzení, život a láska. Ježíš bere děti do náručí, vkládá na ně ruce a žehná jim. **Toto požehnaní je něžné gesto. Svým objetím jim ukazuje, že je do náručí bere Bůh a že je miluje, že je stále obklopuje** jeho spásonosná a milující blízkost. Díky objetí lze požehnaní přímo zakusit. Děti cítí, že jsou milovány a přijaty. Požehnaní v sobě nese velký díl něhy.

Ježíš vkládá na děti ruce. **V gestu vkládání rukou zakouším nejen Božího Ducha a jeho uzdravující moc, která do mě proudí, ale také jeho ochranu.** Při všem, co konám, si mohu být jist, že nade mnou sám Bůh rozevřel svou ochraňující dlaň. Vkládání rukou je nejsilnější gesto požehnaní. Díky němu můžeme zakusit na vlastním těle Boží lásku v podobě něžného dotyku a proudění, které mnou prostupuje. Ježíš provází toto intenzivní gesto požehnaní dobrým slovem, zaslíbením. Jeho slovo navazuje vztah a ustavuje společenství. Ježíš nabízí dětem své osobní přátelství. Požehnaním jim ale také dává poznat, že patří k Božímú království, že jsou v uzdravující a chránící Boží blízkosti.

Mnozí rodiče mají ve zvyku, než jdou děti večer spát, jim požehnat. Když je dítě malé, vnímá v požehnaní bezpečí a ochranu. Některé maminky kladou dítěti mlčky ruku na čelo a modlí se za ně. Dítě tak může zakusit, že nad ním drží svou dobrou ruku Bůh, že mu žehná a že je miluje. Někteří tatínci dělají svým potomkům křížek na čelo pokaždé, když na delší dobu opouštějí domov. Jedna maminka mi vyprávěla, že děti vždycky samy nastavily čelo, aby jim mohla požehnat. Očividně toužily po něžném doteku požehnaní. Zakoušely v něm zaslíbení: „Bůh ti požehnal. Nemyslím na tebe jen já, ale drží nad tebou svou ochrannou ruku sám Bůh.“ Když děti vyrostly a dospěly, maminka se začala zdráhat znamenat je křížkem na čele, ale když to jednou neudělala, její dospělí synové si to od ní sami vyžádali. Mateřské požehnaní se jim stalo potřebou. Po čem ti mladí muži vlastně toužili? Protože je osobně neznám, mohu se jen domnívat. Myslím si však, že si přáli zakoušet na vlastním těle, že jsou požehnaní, že nejsou sami, že je svou láskou neprovází jen jejich maminka, ale také Bůh, který je s nimi, přestože se ve vzdáleném cizím prostředí cítí sami. Proto bych rád povzbudil všechny matky a otce, aby svým dětem žehnali.

Tímto láskyplným gestem signalizujeme druhému: „Jsi dobrý. Všeho protikladného v tobě se dotkla Boží láska. Patříš Bohu. Nepanuje nad tebou žádný král nebo císař. Jsi svobodný. Jsi pod Boží ochranou. Jdi svou cestou pod milujícím pohledem Boha, který ti říká: ‘Vítej v tomto světě. Důvěřuj životu. Jdu s tebou.’“

Anselm Grün

Jen pro mne..

Jsem přesvědčená, že kdyby nepotřeboval spasení nikdo než já sama, Bůh by jenom pro mne udělal všechno, co udělal. A tak by měl uvažovat každý. (sv. Juliána z Norwiche)

V Krédu vyznáváme: „On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe.“ Ovšem tohle vyznání by nemělo žádný význam, kdybychom je vnímali vždycky jenom v plurálu, kdybychom jednotlivce vnímali jako nicku, která se v obrovském Božím plánu spásy jaksi „veze s davem“.

Jestliže Krédo říká pro nás lidi, může to prohlásit jenom proto, že to platí v první řadě pro každého človíčka na zemi zvlášť. O každém jednotlivě lze prohlásit: „Kristus pro něj a pro jeho spásu sestoupil z nebe.“ Takovou cenu má člověk v Božích očích, takovou cenu a důstojnost mu dává Boží láska, která jej osobně povolala k bytí a nepřestává jej přitahovat k sobě.

Ovšem zdaleka nejtěžší bývá přijmout Boží lásku v první osobě, pochopit a uvěřit, že On pro mne a moji spásu sestoupil z nebe. Jestliže byl někdo vychováván ve víře nebo je křesťanem už nějaký pátek, v rovině teoretické s tím problému asi nemá. Jenomže vzdálenost mezi hlavou a srdcem je jako vzdálenost mez galaxiemi, jak kdosi prohlásil. Kolikrát člověk sice pravdy víry obecně vyznává, ale v konkrétním životě má velké těžkosti Bohu důvěřovat, uvěřit, že ho miluje osobně.

Přítom abstraktní láska není žádná láska; to platí jak z Boží strany, tak z mé. Nelze mít kolektivní víru ani kolektivní lásku k Bohu, tak jako nelze konat smysluplně společnou modlitbu, pokud se v ní neslévají v mohutný proud modlitby osobní, modlitby milujících srdcí (i když v některém kostele či společenství může člověk mít klamný pocit, že společenství existuje jakoby nezávisle na něm, nad ním a bez něho).

Pán mě miluje skutečnou a konkrétní láskou: „A kdyby nepotřeboval spasení nikdo než já sama, udělal by jenom pro mne všechno, co udělal.“

Kateřina Lachmanová

S Ježíšem na jednom laně

Být křesťanem znamená být na cestě, nebo lépe: na pouti, na níž jdeme spolu s Ježíšem Kristem směrem, který nám ukázal a ukazuje stále znovu. A jaký je to směr? Jak ho nalézt?

„Ježíš se ubíral se svými učedníky vzhůru do Jeruzaléma.“ Čteme-li tato slova v evangeliích v kontextu Ježíšovy cesty – cesty, která pokračuje až do konce času – můžeme při stanovení cíle, Jeruzaléma, spatřit různé úrovně. Samozřejmě nás na prvním místě bude zajímat „Jeruzalém“ jako místo: město, kde se nalézal chrám, jehož jedinečnost měla připomínat jedinečnost samého Boha. Toto místo připomíná především dvě věci: na jedné straně hlásá, že Bůh je jediný na celém světě a nekonečně přesahuje všechny místní a časové dimenze; je to Bůh, jehož všichni lidé v hloubi svého srdce hledají a jehož také všichni nějakým způsobem znají. Tento Bůh se však označil jménem. Dal se nám poznat, vydal se s člověkem na cestu dějinami; vyvolil

člověka, Abraháma, jako počátek tohoto příběhu. Nekonečný Bůh je zároveň Bohem blízkým. On, který nemůže být uzavřen do nějakého chrámu, chce přebývat mezi námi, být zcela s námi.

Jde-li Ježíš spolu s Izraelem po cestě vzhůru do Jeruzaléma, jde tam, aby s Izraelem slavil Velikonoce; připomínku na osvobození Izraele, která je zároveň vždy také nadějí na osvobození definitivní, jehož dárce je Bůh. Ježíš kráčí na velikonoční slavnost s vědomím, že on sám bude tím beránkem, v němž se dovrší, co o něm praví kniha Exodus: že bude beránkem bez poskvrny, který bude obětován před západem slunce před očima izraelských synů a dcer jako „oběť na věky“ (srov. Ex 12,5-6.14).

A konečně Ježíš, který ví, že jeho život sahá dál: nekončí na kříži. Ví, že jeho pouť roztrhne oponu mezi tímto světem a světem Božím; že vystoupí až k Božímu trůnu a ve svém těle smíří Boha a člověka. Ví, že jeho vzkříšené tělo bude novou obětí a novým Chrámem; že se kolem něho ze zástupu andělů a svatých vytvoří nový Jeruzalém, jenž je v nebi, ale zároveň už i zde na zemi, protože svým utrpením otevřel bránu mezi nebem a zemí. Jeho pouť nás vede nad vrchol chrámové hory, až do výšin samého Boha: to je velký výstup, na nějž nás všechny zve. Navždy zůstává mezi námi na zemi a navždy je přítomen u Boha. Vede nás na zemi i dál na druhou stranu.

Z perspektivy Ježíšova výstupu se zviditelňují dimenze našeho následování – cíl, k němuž nás chce dovést: až k Božím výšinám, do jeho společenství, k přebývání s ním. To je pravý cíl, cestou je společenství s ním. Společenství s ním znamená být na cestě, ustavičně stoupat směrem k pravé výšině našeho povolání. Putovat spolu s Ježíšem je zároveň vždy také putování ve společenství těch, kteří ho chtějí následovat. Jelikož cesta k opravdovému životu, k formování naší existence jako těch, kdo se formují podle vzoru Božího Syna Ježíše Krista, překračuje naše vlastní síly, znamená toto putování vždy také přijetí situace těch, kdo se nechají vést. Nacházíme se, abych tak řekl, na jednom laně s Ježíšem Kristem – spolu s ním vystupujeme k Božím výšinám. On nás táhne a přidržuje. Součástí následování Krista je také to, že se necháme vést na jednom laně, že přijmeme skutečnost, že to nezvládneme sami. Součástí následování je učinit úkon pokory, přijmout „my“ církve; chytit se lana, vzít na sebe odpovědnost společenství – netrhat lano svou tvrdohlavostí a domýšlivostí. Pokorná víra v církve a přijetí společenství na stejném laně při výstupu k Bohu je základní podmínkou tohoto následování. Součástí tohoto společenství na jednom laně je také to, že se nestaneme pány Božího slova, že se nenecháme přesvědčit falešnou myšlenkou emancipace. Pokora, která znamená participaci, je pro výstup zásadním předpokladem. Její součástí je také to, že se stále znovu necháváme ve svátostech brát Pánem za ruku, že se jím necháme očišťovat a posilovat, že přijímáme pravidla výstupu.

Benedikt XVI.

Pro zasmání

Ořešák

Na malém venkovském hřbitově rostl u plotu velký ořešák. Jednoho podzimního odpoledne tam vyrazili dva místní chlapi, nasbírali plný košík ořechů, posadili se do stínu větví, sklánějících se až k zemi, a začali si svůj úlovek dělit: „Jeden můj, jeden

tvůj, jeden můj, jeden tvůj...“ Občas se jim při tom nějaký zakutálél k plotu.

Jiný chlapec se stejného dne vydal projet na kole, a když zaslechl ze hřbitova hlasy, zpomalil, zaposlouchal se: „Jeden můj, jeden tvůj...“ Hned mu bylo jasné, k čemu se připletl. Šlápl do pedálů a rychle ujížděl. Za rohem od hřbitova potkal dědu o holi a vzrušeně mu povídá: „Pojďte se podívat, právě jsem slyšel, jak si na hřbitově Bůh a Satan rozdělují duše mrtvých!“

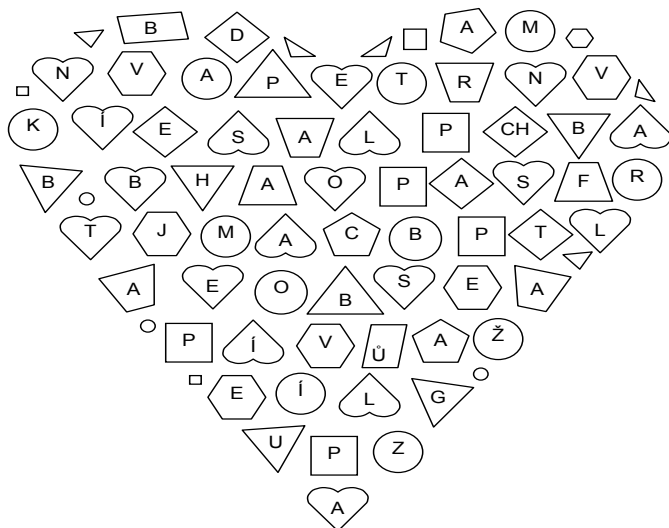
Dědovi se moc nechťelo: „Vždyť víš, že sotva chodím. Něco se ti zdálo.“ Ale když chlapec naléhal, pomalu se belhavým krokem vydal s ním ke hřbitovu. A skutečně, odněkud zevnitř se stále ozývalo: „Jeden můj, jeden tvůj...“ Nikde však nikoho neviděli, a tak přišli až úplně ke hřbitovní zídce, aby se skrže kovanou mříž lépe podívali dovnitř. Náhle se zevnitř ozvalo: „Tak pojď, ještě sebereme ty u plotu a půjdeme!“ Říká se, že chlapec na kole dohonil dědu až asi kilometr od hřbitova.

Zadáno pro děti

MILOSRDNÍ JAKO OTEC

Milosrdenství je slovo, které v Bibli označuje Boží jednání s námi lidmi. Je to Boží láska k člověku, která se projevuje konkrétně – přijetím, odpuštěním, trpělivostí, velkorysostí, blízkostí, pomocí... Ježíš říká, že také my máme být milosrdní, jako je milosrdný Bůh k nám.

Vybarvi a přečti ta písmena, která jsou v srdíčkách. Tajenku čti po řádcích zleva doprava. Dozvíš se něco o milosrdenství.

TAJENKA: Milosrdenství...

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

... která přemáhá všechno zlé.

Přišel ten krásný čas

Čas adventní, čas očekávání a naděje,
opět prožíváme příchod Mesiáš,
mlhavý závoj, poslední list se zachvěje,
vánoční radost plní srdce naše.

Mráz kolem, sněhové vločky poletují, vítr duje,
světlá zář tmou proniká od betlémské sluje.
Milosrdný Bůh nám dal jednorozeného Syna,
aby byla smazána naše hříšná vina.

Čas očekávání touží po tvé náruči, Matičko milá
Tys do chudých jesliček děťátko položila.
„Narodil se nám Spasitel, pojďme, klanějme se!“
zpívají andělé v doprovodu nebeských strun.

Chudí pastýři u jeslí zbožně poklekají,
radostí nad božským dítkem dech se tají.
Jen krutý král Herodes má obavy o svůj trůn,
čeká netrpělivě na tři krále,
až mu přijdou povědět o Králi,
který spasí celý svět.

Ze strachu o trůn vraždil nemluvňátka,
pěstoun svatý Josef a tvá přesvatá Matka
vzali svaté Dítě a prchali v dál,
s Tebou, Ježíšku, do cizí země utíkali.

Že to už je tak dávno? Jak se chová lidstvo dnes?
Rodí se nepokoje, zloba, závist i ten Herodes!

Proto i my poklekněme před darem Milosrdenství,
před narozeným věčným Králem a jeho Matičkou,
aby nám vyprosila dobro, lásku do srdcí, do rodin,
aby pokoj a mír dal světu její svatý Syn.

Buď sláva Bohu na výsosti!
Bože, dej na zemi pokoje a dobré vůle,
aby pokrmů a domovů bylo pro všechny dosti.
A ať vánoční stromček září všem dětem,
Láska a Milosrdenství ať kráčí celým světem!

Jarmila Urbánková

Významné dny v životě farnosti v roce 2016

- 10. února Popeleční středa
- 11. února Pout' nemocných
- 20. března Květná neděle
- 27. března Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
- 3. dubna Neděle Božího milosrdenství
- 4. dubna Adorační den v Násedlovicích
- 30. dubna Farní pout'
- 13. května Korunovační pout'
- 15. května Slavnost Seslání Ducha svatého
- 22. května Slavnost Nejsvětější Trojice – 1. svaté přijímání
- 29. května Boží tělo
- 2. července Adorační den v Žarošicích
- 28. srpna Zásvětná pout' do Šaštína
- 8. září Domácí pout'
- 10. září Zlatá sobota
- 4. října Modlitební most s Arcibiskupským kněžským seminářem v Olomouci
- 16. října Hody v Žarošicích
- 30. října Pobožnosti za zemřelé na našich hřbitovech
- 13. listopadu Hody v Násedlovicích
- 27. listopadu 1. neděle adventní
- 11. listopadu Zavírání Brány milosrdenství

Hlas od Panny Marie, farní občasník
Vydává Římskokatolická farnost Žarošice
Žarošice 51, 696 34

www.zarosice.estranky.cz

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna – č. ú. 181645720/0300
Uzávěrka příštího čísla 28. února 2016.